

CICATRIUS INVISIBLES

SECRETS

Gemma Pasqual i Escrivà

bromera

1

MAGDALENES, OUS DURS I ALTRES DRAMES MATINALS

En tancar la porta de casa, l'aire del matí em va omplir els pulmons, fresc i net, com si acabés d'escapar d'un lloc sense oxigen. Caminava gaudint d'aquells minuts de pau. Era d'hora, i no volia arribar a l'institut amb temps de sobres. Havia après per experiència pròpia que ser la primera a trepitjar el centre significava assistir en directe al *reality show* «Gina vs. Lluna: guerra freda en directe».

Mentre caminava, vaig treure el mòbil i vaig obrir WhatsApp.

Digue'm que ja estàs despert. 😴

La resposta no va trigar ni deu segons. Òbviament.

Joan

Fa estona.

És clar que sí. En Joan no dormia, ell només reposava el temps just per seguir existint.

Puc passar per casa teva?

Joan

Sí. L'àvia pregunta si has esmorzat.

No. 😞

Joan

L'àvia diu que tens l'esmorzar a taula.

Aquella última frase em va acabar de convèncer. Vaig accelerar el pas i vaig enfil·lar cap a casa seva, de fet, cap a casa de la Maria: com que els pares d'en Joan eren fora per feina, ell s'hi havia instal·lat fins que tornessin.

Quan vaig arribar, vaig trucar al timbre. Uns segons després, la porta es va obrir de cop i allà hi havia en Joan, amb roba esportiva, cabells humits de la dutxa i l'expressió de qui ha decidit que descansar és un concepte sobrevalorat.

–Ja has corregut la marató d'avui? –vaig preguntar, mirant-lo de dalt a baix.

–He sortit a córrer a les sis.

Vaig arrufar el nas.

–A les sis? Del matí?

–És l'única hora tranquil·la per entrenar.

Vaig fer una ganyota exagerada.

–És l'única hora tranquil·la, perquè la resta de la humanitat està dormint, Joan.

Ell va fer una mitja rialla, però no va respondre. Només va fer un gest perquè passés, com si discutir amb mi no fos part del seu pla d'entrenament.

La cuina feia una flaire meravellosa de cafè i pa torrat. Sempre havia pensat que si alguna cosa es podia definir com a refugi era aquell espai. Tot era acollidor, càlid i sense rastre de caos. La Maria ja estava asseguda a la taula, prenent cafè amb calma, com si tingués tot el temps del món. Quan em va veure, va alçar les celles amb diversió.

–Bon dia, Aloma. Com és que has vingut?

–M’ha guiat el destí.

–El destí o la gana?

–Una mica de tot.

–Torrades o magdalenes?

–Magdalenes.

Vaig seure i vaig deixar la motxilla a terra amb un sospir dramàtic. La Maria va sacsejar el cap i em va posar davant un plat amb dues magdalenes i una tassa de xocolata desfeta. Vaig mossegar una magdalena com si fos el primer àpat després d’una guerra, com si hagués tornat d’una missió secreta en un desert inhòspit.

–Maria, ets la millor –vaig dir amb la boca plena, assaborint la mantega, el sucre i aquell toc de llimona de les magdalenes, com si m’estiguessin retornant la vida.

La Maria va somriure amb una expressió de saviesa infinita que només les àvies saben fer, mentre remenava el cafè amb tranquil·litat.

–Només soc una àvia que no entén com la gent es pot saltar un esmorzar.

Aleshores va aparèixer en Joan, deixant-se caure sobre la cadira. Vaig mirar el seu plat i vaig deixar anar un sospir profund.

–Joan.

Ell va aixecar la vista amb mandra.

–Què?

Vaig assenyalar el seu esmorzar amb la cullereta de la xocolata, horripilada per l'escena que tenia davant.

–Això no és esmorzar.

Sobre el seu plat descansaven tres ous durs perfectament alineats, com si fossin part d'un ritual alimentari estrany. Ni una mica de pa. Ni una mica de color. Ni una mica d'alegria.

–És proteïna –va replicar, arronsant les espatlles amb una indiferència que em treia de polleguera.

–És avorriment.

–És el que necessito.

Vaig posar els ulls en blanc i em vaig girar cap a la Maria, buscant suport moral.

–Maria, per favor, convenç-lo que això és un error.

Ella va moure el cap amb paciència, com si aquella discussió ja l'hagués tingut mil vegades i sabés que no hi havia res a fer.

–Ja ho he intentat, però és més tossut que una mula.

Vaig agafar una altra magdalena per contrarestar l'energia negativa que s'estava instal·lant a la taula.

–El teu cos necessita diversitat.

–El meu cos necessita el que jo li dono.

Vaig aixecar una cella, més que preparada per rebatre aquell argument ridícul.

–D'aquí a poc et veurem convertit en una estàtua de músculs amb closques d'ou als peus.

Ell va somriure amb suficiència, recolzant-se a la cadira amb una seguretat exasperant.

–Segurament estaré en més bona forma que tu.

–Segurament tindrè una vida més feliç.

A la Maria li van ballar els llavis amb ganes de riure, però no va afegir res més. Només va beure un glop de cafè, amb l'autodomini que tenen les persones que ja han vist passar massa drames adolescents.

–El problema d'en Joan és que no vol reconèixer quan s'obsessiona amb alguna cosa –vaig afegir, recollint una engruna de magdalena del plat amb la punta del dit.

Ell em va mirar de cua d'ull, però no va dir res. Va ser llavors quan la Maria va inclinar lleugerament el cap cap a mi, girant full a la conversa.

–Saps què, Aloma? Crec que hi ha un llibre que t'agradarà.

Vaig aixecar la vista, desconfiada.

–Si és d'autoajuda, me'n vaig ara mateix.

Ella va riure, sacsejant el cap.

–No, no. És una novel·la.

Es va aixecar amb tranquil·litat i es va dirigir a una prestatgeria plena de llibres vells, llibres que havien passat per tantes mans que el seu valor no estava en la portada ni en l'estat del paper, sinó en les històries que guardaven.

Quan va tornar, duia un exemplar d'*Alícia al país de les meravelles*. Només en veure'l, vaig saber que no era un llibre qualsevol. La coberta era dura, de color blau fosc, amb el títol en lletres daurades lleugerament esborrades pel pas del temps. Quan el va deixar sobre la taula, vaig veure que les cantonades estaven desgastades, i el llom tenia petites esquerdes que demostraven que s'havia obert moltes vegades.

Vaig passar els dits per la tapa, notant-ne la textura rugosa. Feia flaire de llibre vell, una barreja de paper antic i tinta que s'havia impregnat en les pàgines amb els anys. El vaig obrir amb cura, hi havia il·lustracions. No d'aquelles il·lustracions modernes i estilitzades, no. Eren dibuixos antics, en tinta negra, amb traços detallats i ombrejats intricats. «Quin ús té un llibre sense dibuixos ni converses?», vaig llegir que deia l'Alícia. I tenia raó. Aquell llibre no només s'havia de llegir. S'havia d'observar, sentir.

Vaig passar una pàgina i em vaig trobar amb el Gat de Cheshire, somrient de manera inquietant, amb el cos a mig desaparèixer entre els arbres retorçats del país de les meravelles. A la pàgina següent, l'Alícia apareixia petita, mirant amunt amb una expressió de sorpresa mentre el Conill Blanc fugia amb el rellotge de butxaca a la mà. Vaig avançar unes pàgines més i vaig trobar el Barreter Boig, amb el seu barret enorme ple de detalls, els ulls brillants i un somriure que no acabava de decidir si era divertit o una mica pertorbador.

–És una edició antiga –va explicar la Maria–. Me la va regalar la meva mare quan era petita. I ara crec que et farà bé llegir-la a tu.

Vaig aixecar una cella.

–Alícia al país de les meravelles? Com la de Disney?

En Joan, que fins aquell moment estava més preocupat per menjar-se els ous durs, va alçar la vista amb una expressió de sorpresa genuïna.

–Espera, això és un llibre?

–Si us plau, Joan –vaig deixar anar un sospir llarg–. Evidentment que és un llibre.

–Ah, doncs jo només conec la pel·li de dibuixos. La del conill i la nena rossa.

La Maria va fer un somriure pacient.

–Ja m’ho imaginava.

–I per què hauria de llegir-lo? Si ja he vist la pel·lícula –vaig preguntar encuriosida.

La Maria es va recolzar a la taula, mirant-me amb la calma pròpia de les àvies que et volen donar una lliçó sense que te n’adonis.

–Perquè és la història d’una noia que, de sobte, es troba en un lloc que no entén.

–Com l’institut –vaig murmurar, i la Maria va somriure, assenyalant-me amb un dit, com si hagués encertat una resposta important.

–Exacte. Carroll va escriure aquesta història plena de personatges absurds, normes il·lògiques i situacions impossibles perquè, en el fons, parla del pas de la infància a

l'adolescència. L'Àlicia cau en un món que li resulta estrany, on tothom li diu com ha de ser, què ha de fer, però ella no para de canviar, de créixer, de trobar la seva pròpia veu.

Em vaig quedar en silenci.

–I per què et recorda a mi?

Ella va somriure amb complicitat.

–Perquè tens aquesta manera de mirar el món com si tot fos un despropòsit, però al mateix temps, no et quedés mai quieta. Busques respostes, et qüestionen les coses. I l'Àlicia, encara que es perdi, no deixa mai que ningú decideixi per ella.

Vaig tancar el llibre amb cura i el vaig deixar damunt la meva motxilla, notant el pes que tenia. No només físic, sinó una mena de pes intangible que tenen les coses que han passat per moltes mans i porten històries més enllà de les que expliquen.

–D'acord, li donaré una oportunitat. Però si acabo tenint malsons amb conills blancs i reines psicòpates, te'n faré responsable.

–Ja m'ho diràs.

En Joan va mirar l'hora i va bufar.

–Ens hem de moure o arribarem tard.

Vaig agafar una altra magdalena per al camí mentre la Maria ens acomiadava amb un somriure.

–No t'oblidis de llegir *Àlicia al país de les meravelles*, Aloma!

–Si començo a parlar amb gats somrients, et passaré la factura del psicòleg.

En Joan va posar els ulls en blanc mentre sortíem de casa.

I jo, per primer cop, vaig pensar que potser aquell llibre tenia més a veure amb mi del que m'hauria agradat admetre.

I mentre intentava entendre en Joan –els pesos, els batuts, aquell silenci que feia soroll–, la vida va fer el que sempre fa: avançar. Dues setmanes després, a casa, algú va tocar el timbre i va entrar amb una maleta i un gos que responia al nom de Fosc. La Carlota.

